

СТАРИЯТ ВОЙНИК И ДЯВОЛИТЕ

Превод от руски: Дона Минчева, 1995

chitanka.info

Това било в старо време. Един войник служил на царя цели двадесет и пет години и като награда за върнатата си служба получил един вехт барабан. Тръгнал войникът да си отива вкъщи и по пътя срещнал немощен старец.

— Помогни ми, добри човече — помолил го старецът.

— Но аз нямам нищо, освен този барабан — рекъл войникът.

— Дай ми тогава барабана, може да ми послужи за нещо — помолил го старецът.

— Вземи го — съгласил се войникът.

— Щом имаш такова добро сърце, искай от мен каквото щеш. Може и аз да ти помогна. Искаш ли след смъртта си да получиш вечен и весел живот в рая?

— Не — отвърнал войникът. — По-добре да се повеселя тук на земята.

— Е, вземи тогава тези карти и тази торба. Почнеш ли да играеш с картите, винаги ще печелиш. А поискаш ли да се освободиш от някого, кажи само: „Влизай в торбата!“ и толкова.

Подаръците се харесали на войника, поблагодарил той на стареца и продължил своя път. Стигнал до една кръчма и помолил кръчмаря да пренощува в нея. А кръчмарят му рекъл:

— Ти не знаеш какво искаш. И ние самите отиваме да нощуваме у съседите. Това място е неспокойно. Нощем тук стават какви ли не страхотии. Не се е намерил още такъв храбрец, който да се съгласи да прекара тук нощта.

Войникът не се изплашил и останал да спи в кръчмата. Щом кръчмарят си отишъл, той си легнал и зачакал да види какво ще стане. Когато се стъмнило съвсем, в кръчмата се стекли безброй дяволи. Събрали се толкова много, че и игла да хвърлиш, няма къде да падне. Дяволите му казали:

— Ти защо си се вмъкнал в нашия дом? Кой те е пуснал? Ей сега ще те направим на парчета!

— Защо ще ме правите на парчета? — отговорил войникът. — Хайде по-добре да поиграем на карти.

— Ти имаш ли карти?

— Имам.

— Добре тогава, да поиграем.

Взел войникът да печели игра след игра, а дяволите от яд просто вѣн от кожата си ще излязат. Разярили се те, нахвърлили се върху войника да го убият, но той само като викнал: „Хайде вътре в торбата!“ и дяволите тозчас наскачали вътре. Войникът завързал торбата добре, пѣхнал я под печката и сладко заспал. На другата сутрин дошѣл крѣчмарят. Той мислел, че ще намери само костите на войника, а то какво излязло — войникът бил здрав и читав.

— Аз съм жив и здрав — рекѣл войникът, — а вашите среднощни гости няма да се върнат вече тук.

Крѣчмарят нагостил добре войника, а той метнал на грѣб торбата с дяволите и трѣгнал по-нататѣк. По пътя войникът се отбил в една ковачница, сложил торбата на огнището и помолил чирака:

— Духай колкото сила имаш! Искам да закаля торбата.

— Ще изгори — рекѣл чиракът.

— Духай и пет пари не давай!

Почнал да духа чиракът с меха, торбата се надула и се нажежила до червено. Извадил я войникът от огъня, сложил я на наковалнята, че като я праснал с чука! Удрял той, удрял, после още веднѣж я хвърлил в огнището, нажежил я отново и — пак на наковалнята. Дяволите се гърчели в торбата, пищели, съскали като змии, а войникът и чиракът удряли, докато торбата не се пукнала. Дяволите отнесли покрива и избягали в пѣкъла, но до един окуцели и осакатели, едва останали живи!

Поживял войникът на земята, без да види някаква радост, а после взел, че умрял. Почнал да се моли на бога да го пусне на небето, но бог не го приел там, защото докато бил жив, войникът не пожелал да попадне след смъртта си в рая.

Нямало къде да иде войникът и затова се отправил при дяволите. Те страшно се уплашили, спомнили си за злополучната торба и се скрили на самото дѣно на пѣкъла. Войникът намерил вратичката полуотворена, вмѣкнал се в пѣкъла и взел да кани дяволите пак да поиграят на карти.

— Не — отвърнали те, разтреперани от страх. — Ти пак ще ни напѣхаш в торбата!

— Че за какво сте ми потрябвали — рекѣл войникът. — Да играем, ако щете, на пяната от котлите ви.

Почнали те да играят и войникът пак печели ли, печели всяка игра; спечелил всичката пяна от котлите в пъкъла и я събрал в торбата си.

Излязъл той оттам, изсипал всичката пяна и изведнъж видял пред себе си цяла тълпа хора, които дяволите варели в котлите. Повел ги войникът към небето, но божиите вратари се заинатили — не ги пускали. Ядосал се войникът, извикал: „Хайде в торбата!“ и пуснал в рая всички хора, които дяволите измъчвали. А последен се мушнал и той. Сигурно и до ден-днешен си живее там.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.